

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/215/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712203543
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3712203543.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovovej a JUDr. Eriky Zajacovej v právnej veci navrhovateľa O.. M. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, zastúpeného M.. U. J. V., O. XXX, L. proti odporcovi V.X, L.: XX XXX XXX, právne zastúpenému U., Z., O., N., o zaplatenie 1.177,20 Eur istiny a prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12. februára 2013, č.k. 4C/77/2012-110, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 4 % ročne zo sumy 1.177,20 Eur od 01.08.2011 do zaplatenia. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1.062,17 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol a odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 461,62 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 497,08 Eur, k rukám jeho právneho zástupcu. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ pracoval u odporcu ako hlavný kontrolór obce, s ktorým zamestnávateľ podľa Zákonníka práce uzatvára pracovnú zmluvu, a tak aj v danom prípade uzatvoril odporca pracovnú zmluvu s navrhovateľom dňa 07.08.2010. Navrhovateľa zvolilo do funkcie hlavného kontrolóra obecné zastupiteľstvo Obce O. a následne uzatvoril s odporcom pracovnú zmluvu. Zákon o obecnom zriadení taxatívne upravuje spôsoby zániku funkcie hlavného kontrolóra v § 18a ods. 8, pričom jedným z týchto dôvodov je aj vzdanie sa funkcie. Navrhovateľ sa vzdal funkcie hlavného kontrolóra listom zo dňa 22.07.2011. Ďalej konštatoval, že zákon o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb., účinný do 31.12.2012, neobsahoval právnu úpravu skončenia pracovného pomeru hlavného kontrolóra v nadväznosti na skončenie jeho funkcie. Dňa 01.01.2013 nadobudla účinnosť novela zákona o obecnom zriadení, ktorá v § 18a ods. 11 zaviedla úpravu skončenia pracovného pomeru hlavného kontrolóra dňom zániku jeho funkcie. Táto novela neobsahovala prechodné a záverečné ustanovenia, ktoré by upravovali právne vzťahy, ktoré vznikli pred nadobudnutím účinnosti novely, t. j. pred 01.01.2013, a preto v danom prípade nebolo možné postupovať a posudzovať skončenie pracovného pomeru navrhovateľa spätne dňom, kedy sa vzdal funkcie hlavného kontrolóra. Zastával ďalej názor, že do účinnosti § 18a ods. 11 zákona o obecnom zriadení je potrebné rozlišovať medzi zánikom funkcie hlavného kontrolóra a medzi jeho skončením pracovného pomeru o zániku tejto funkcie s tým, že zánikom funkcie hlavného kontrolóra jeho pracovný pomer v obci neskončil. V danom prípade navrhovateľ doručil oznámenie o vzdaní sa funkcie hlavného kontrolóra v Obci O. dňa 22.07.2011, pričom list bol síce adresovaný Obecnému zastupiteľstvu v O., avšak starostka Obce O. bola s týmto úkonom navrhovateľa oboznámená. Výkon funkcie hlavného kontrolóra sa teda navrhovateľovi skončil dňom vzdania sa tejto funkcie, ktorý uviedol v písomnom oznámení, a to 31.08.2011. Za druhý krok považoval riešenie zotrvania navrhovateľa v

pracovnom pomere alebo skončenie pracovného pomeru. Ak navrhovateľ ako zamestnanec prestal spĺňať predpoklad pre výkon funkcie, a preto bolo namieste použiť výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1 Zákonníka práce, alebo skončiť s ním pracovný pomer dohodou z toho istého dôvodu. Starostka odporcu však zaslala navrhovateľovi oznámenie zo dňa 28.07.2011, kde mu oznámila, že jeho pracovný pomer vo funkcii hlavného kontrolóra sa mu končí 31.07.2011, ktorý dátum nekorešponduje ani s doručeným listom zo dňa 22.07.2011, ani s dňom, ku ktorému sa hlavný kontrolór vzdal funkcie hlavného kontrolóra. Navrhovateľ nesúhlasil s oznámením odporcu o skončení jeho pracovného pomeru a listom zo dňa 05.08.2011 odporcovi svoj nesúhlas aj oznámil a trval na pokračovaní pracovného pomeru. Súd vyslovil názor, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu naďalej trvá, a keďže od 01.08.2011 navrhovateľ nemohol vykonávať prácu pre prekážky na strane zamestnávateľa, vznikol mu nárok na zaplatenie náhrady mzdy v sume jeho priemerného zárobku v zmysle ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie odporca, ktorý navrhol jeho zmenu a zamietnutie návrhu, prípadne zrušenie veci a vrátenie okresnému súdu na ďalšie konanie. V odvolaní uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. h), odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., ďalej podľa § 205 ods. 2 písm. a) (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav) a písm. b) (konanie pred prvostupňovým súdom má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Súdu prvého stupňa vyčítal, že nesprávne vyhodnotil predchádzajúce kroky navrhovateľa a zaoberal sa vecou napriek tomu, že uplynula prekluzívna lehota na jej prejednanie. Uviedol, že pracovný pomer sa mal skončiť dňom, ku ktorému sa navrhovateľ vzdal funkcie hlavného kontrolóra, t. j. 31.07.2011. Navrhovateľ mal v zmysle § 77 Zákonníka práce lehotu dvoch mesiacov na podanie návrhu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktorá uplynula 31.09.2011, a preto s poukazom na § 36 Zákonníka práce sa s neskôr uplatnenými nárokmi súd nemôže zaoberať. Navrhovateľ sa ešte v priebehu plynutia 2-mesačnej lehoty obrátil na súd s návrhom na určenie neplatnosti zrušenia pracovného pomeru, ktorý však vzal späť. Vzhľadom na to, že konanie o náhradu mzdy sa začalo na návrh podania až po uplynutí tejto 2-mesačnej lehoty, nebol prvostupňový súd oprávnený zaoberať sa otázkou platnosti alebo neplatnosti skončenia pracovného pomeru, a to ani ako s otázkou predbežnou, pričom táto otázka je medzi účastníkmi sporná a bez jej vyriešenia nie je možné urobiť právny záver o existencii pracovného pomeru a zaoberať sa nárokom na náhradu mzdy pre prekážku na strane zamestnávateľa. Poukazoval na ust. § 18a zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom od 01.01.2013. Podľa odseku 11 citovaného zákonného ustanovenia dňom zániku výkonu funkcie hlavného kontrolóra zaniká jeho pracovný pomer. Záver o zrušení pracovného pomeru spolu so zánikom funkcie hlavného kontrolóra obce vyplýva aj z ďalšieho právneho predpisu, keď na právne vzťahy medzi obcou a hlavným kontrolórom sa vzťahuje aj zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme. Podľa odseku 2 predpoklady uvedené v tomto zákone musí zamestnanec spĺňať po celý čas výkonu práce vo verejnom záujme, z čoho vyplýva, že ak zamestnancovi zanikne funkcia, na základe ktorej bol prijatý do pracovného pomeru, dôjde aj k zániku predpokladov pre jeho pracovný pomer, a preto jeho pracovný pomer nemôže ďalej trvať. Za nesprávne považoval aj rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov s poukazom na ust. § 150 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril. Ďalej uviedol, že vo veci bolo nariadených 6 pojednávaní, pričom ani jedno sa nemuselo odročovať z dôvodov na strane odporcu a k odročovaniam došlo výhradne pre nedostatky na strane navrhovateľa, resp. činnosti súdu. Na tieto okolnosti mal súd prihliadať a náhradu trov za tieto úkony navrhovateľovi nepriznať.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v medziach odvolania, t. j. vo výroku, ktorým bolo návrhu vyhovené a odporcovi uložené, aby zaplatil navrhovateľovi 1.062,17 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Zistil, že v tejto napadnutej časti je potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Odvolaním nenapadnutých častí rozsudku súdu prvého stupňa, t. j. pokiaľ bolo konanie čiastočne zastavené a návrh zamietnutý, sa krajský súd nedotýkal, pretože proti týmto výrokom odvolanie nebolo podané, a tak nadobudli právoplatnosť (§ 206 ods. 2 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a) až f) citovaného zákonného ustanovenia.

Odporca v podanom odvolaní uplatňuje dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Za nesprávne právne posúdenie veci sa považuje mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav, alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci je nepochybné, že súd prvého stupňa vec posudzoval jednak podľa ustanovení Zákonníka práce, týkajúcich sa prekážok náhrady mzdy pre prekážky na strane zamestnávateľa a taktiež podľa zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Odporca v podanom odvolaní sa dovoľáva aplikácie ustanovenia § 18a ods. 11 zákona č. 369/1990 Zb., podľa ktorého dňom zániku výkonu funkcie hlavného kontrolóra zaniká aj jeho pracovný pomer. Citované zákonné ustanovenie však bolo začlenené do zákona o obecnom zriadení len novelou zákona, ktorá sa uskutočnila zákonom č. 161/2012, účinným od 01.01.2013. Navrhovateľ však uplatňuje náhradu mzdy za obdobie od 01.8.2011 do 31.03.2012 s tým, že účinky vzdania sa funkcie hlavného kontrolóra nastali 31.08.2011.

Citované zákonné ustanovenie preto nie je možné použiť na dané právne vzťahy, ide o hmotnoprávny predpis, a preto by sa jednalo o retroaktivitu.

V tejto súvislosti sa nemožno stotožniť s názorom odporcu uvedeného v odvolaní o tom, že citované zákonné ustanovenie (§ 18a ods. 11 zákona č. 369/1990 Zb.) je v podstate totožné so znením ust. § 18a citovaného zákona. Z jeho obsahu je totiž zrejmé, že v predchádzajúcom znení nebola upravená otázka skončenia pracovného pomeru hlavného kontrolóra obce po zániku výkonu jeho funkcie. Problematika skončenia pracovného pomeru sa riadila Zákonníkom práce. Pracovný pomer navrhovateľa u odporcu preto nemohol zaniknúť zo zákona, ktorú skutočnosť môže súd konštatovať bez toho, aby bolo potrebné domáhať sa takéhoto určovacieho výroku žalobou podľa § 77 Zákonníka práce. Odporca uvádza vo svojom odvolaní všeobecne akceptovateľné skutočnosti týkajúce sa predpokladov výkonu funkcie hlavného kontrolóra. Aj podľa názoru súdu prvého stupňa výkon funkcie hlavného kontrolóra zanikol podľa prechádzajúcej právnej úpravy vzdaním sa funkcie (§ 18a ods. 8 písm. a) zákona č. 369/1990 Zb.), ktorú skutočnosť je potrebné považovať za zánik predpokladov pre vykonávanie tejto funkcie. Uvedenú okolnosť však bolo možné použiť len ako výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce. Zo spisu pritom nevyplýva (a netvrdí to ani odporca vo svojom odvolaní), že by dal navrhovateľovi výpoveď za použitia uvedeného výpovedného dôvodu.

Nesprávne právne posúdenie nie je možné vyčítať súdu prvého stupňa ani v súvislosti so závermi v otázke skončenia pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu iným spôsobom, a to najmä na základe listu odporcu adresovaného navrhovateľovi dňa 28.07.2011. Týmto listom oznámil odporca navrhovateľovi, že na základe oznámenia na obecnom zastupiteľstve dňa 15.07.2011, kde verejne vyhlásil, že sa vzdáva funkcie hlavného kontrolóra a následne jeho písomného oznámenia oznamujú, že pracovný pomer vo funkcii hlavného kontrolóra mu končí 31.07.2011.

Z ust. § 77 Zákonníka práce, ktorého aplikácie sa dovoľáva v podanom odvolaní odporca, vyplýva, že zamestnanec, ako aj zamestnávateľ môže uplatniť neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým zrušením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou, najneskôr v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Zo súdnej praxe jednoznačne vyplýva, že v následných sporoch o ďalšie nároky z pracovného pomeru súd nie je oprávnený preskúmať otázku platnosti skončenia pracovného pomeru. V prípade, pokiaľ takýto návrh bol podaný, je súd

viazaný pri rozhodovaní o ďalších nárokoch rozhodnutím súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. V prípade, pokiaľ takýto návrh nebol podaný a lehota márne uplynula, nemôže túto otázku súd preskúmať ani prejudiciálne. Citované zákonné ustanovenie je však aplikovateľné v prípade, pokiaľ niektorý z účastníkov pracovného pomeru, t. j. ako zamestnávateľ, tak i zamestnanec hodlal skončiť pracovný pomer výpoveďou okamžitým skončením, skončením v skúšobnej lehote alebo dohodou. List Obce O. zo dňa 28.07.2011 však nie je možný považovať ani za jeden zo spôsobov takéhoto skončenia pracovného pomeru. Ust. § 77 zakladá právomoc súdu bez zisťovania naliehavého právneho záujmu rozhodnúť o platnosti skončenia pracovného pomeru, pokiaľ buď z označenia úkonu alebo jeho obsahu vyplýva, že niektorý z účastníkov prejavil vôľu skončiť pracovný pomer niektorým z uvedených spôsobov, avšak neplatne.

V prejednávanej veci oznámenie Obce O. nie je možné považovať za skončenie pracovného pomeru ani čo do formy, ani do obsahu a nejde o žiadnu z foriem skončenia pracovného pomeru, ale len o prejavenie nezáväzného zákonu nezodpovedajúceho názoru zamestnávateľa v otázke skončenia pracovného pomeru. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď na tento úkon neprihliadol a nepovažoval ho za skončenie pracovného pomeru. Pracovný pomer teda trval a odporca navrhovateľovi nepochybne vytvoril prekážku v práci. Opodstatnene preto vyhovel súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa o náhradu mzdy za takúto prekážku práce v zmysle ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., ktorý uplatnil odporca vo svojom odvolaní, preto nepovažoval odvolací súd za opodstatnený.

Odporca uplatnil v odvolaní aj dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. b/ (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), avšak neuviedol, v čom má spočívať základ pre záver o existencii tohto výpovedného dôvodu. Podľa súdnej praxe sa za inú vadu rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia, pričom ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 221 ods. 1, ale ich dôsledok sa mohol prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej, pričom odvolací súd porušenie takýchto procesných predpisov nezistil. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1), a ktorý podľa odvolateľa má spočívať v porušení § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. (súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav), bol v danom prípade totožný s dôvodom na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., ktorým sa odvolací súd zaoberal a nezistil dôvod na zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa ani vo výroku o náhrade trov konania s prihliadnutím na ust. § 150 ods. 1 druhá veta O.s.p., aplikácie ktorého sa dovoľáva odporca vo svojom odvolaní.

Zo spisu vyplýva, že trovy právneho zastúpenia predstavovali odmeny právneho zástupcu, za prevzatie zastúpenia, spísanie návrhu a ďalej aj za účasť na pojednávaní súdu prvého stupňa.

Vo veci bolo nariadené pojednávanie na 23.08.2012, ktorého sa zúčastnil navrhovateľ a jeho právny zástupca a pojednávanie bolo odročené z dôvodu, že sa nedostavil odporca, ktorý svoju neúčasť neospravedlnil. Pojednávanie, ktoré sa konalo 04.10.2012, na ktorom boli vypočutí účastníci, zistené ich stanoviská, bolo odročené na určitý termín, pričom bolo uložené štatutárnej zástupkyňi odporcu predložiť fotokópiu zápisnice zo zasadnutia obecného zastupiteľstva a právnemu zástupcovi navrhovateľa výpočet priemernej mzdy. Na pojednávaní, ktoré sa konalo 24.10.2012, uviedol právny zástupca navrhovateľa, že v prípade, pokiaľ nebude súd akceptovať predložený výpočet náhrady mzdy, bude predložený ďalší výpočet vo forme vyjadrenia alebo znaleckého posudku. Výpočet následne bol predložený a súd nariadil znalecké dokazovanie. Po podaní znaleckého posudku bol na pojednávaní dňa 12.02.2013 vo veci vyhlásený rozsudok.

Z uvedeného je zrejmé, že pojednávania boli odročené jednak pre neúčasť odporcu a ďalej v záujme zisťovania skutkového stavu, keď súd uložil povinnosť predložiť listiny obom účastníkom a napokon z dôvodu vykonania znaleckého dokazovania na otázku výšky priemerného zárobku. Neboli tak zistené také okolnosti, z ktorých by bolo možné ustáliť, že navrhovateľ porušil ust. § 150 ods. 1 druhá veta

O.s.p., t. j. že by neuviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril, čo by malo za následok nepriznanie náhrady trov úspešnému navrhovateľovi podľa § 150 O.s.p.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdil.

V odvolacom konaní bol tak úspešný navrhovateľ, ktorý by mal v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak v súvislosti s odvolacím konaním mu trovy nevznikli, a preto mu neboli priznané.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .